

TRANSZILVÁNIA

A kora-tavaszi természet.

Végre egy szabad nap! Diákjaimmal vidáman haladunk a bükki tető felé s boldogan ütemezzük Áprily versét:

A nap tüze, látod,

a fűrgé diákok

a hegyre kicsalta: a csúcsra kiállt.

Csengve, nevetve

kibuggyan a kedve

s egy ős evoét a fénybe kiállt.

Az öreg városnak már csak halk mormogása hallszik; csak a felálló füstcsövák és a ködfoszlányok látszanak. Nem tőled menekülünk, öreg város, hiszen holtigtartó szerelmeseid vagyunk, de menekülünk időnként a benned folyó megmérgezett élettől. Menekülünk fel a tetőre, ahonnan a felszabadult szellem művészi szemléletén át tisztára szűrve látjuk távoli képedet.

A tiszta gyepes tetőn nagy barna foltok: erdőrészetek. Már benn vagyunk a száraz avarral fedett utakon. Itt=ott még rozsdás levelektől fedett cserjék, vagy csupasz nyírfák, egyenes tartású bükkök váltakoznak a széleken szürke kérgű fűzekkel. A nap még akadálytalanul szórja sugarait az erdei talajra s csalogatja, hívogatja az ott rejtőzködő természetet. Meg is van a hatása. Ezer és ezer virág siet kidugni színes orcácskáját. Sietniök is kell, mielőtt a fák zöld levelei megjelenének, mert azután nem jut nekik többé napfény, mind elveszi tőlük a feletük uralkodó sok ágas-bogas korona. A széleken még fehérlik a kikelet első hírnöke: a hóvirág; mindenik tő kocsányán egy-egy gyöngye kis fehér virág. Bentebb a sok kakasmandikó kékeslila virágja szeplős levelei között, odébb a háromkaréjú májfű, a kétlevelű csilla vagy vadjácint. Amint kiérünk egy-egy lejtős, déli fekvésű tisztásra, feltűnik a leánykőköröcsin selymes, pihés virágja; amott az erdőszélen pedig a fekete hunyor. Odalent a nedves réten mosolyog már a sok apró százzsorszép.

Nyugaton, mint valami elnyújtott testű őskori bölény, húzódik a havas. Már levetette hótakaróját; csak az Öreghavas hordja még foszlányos rongyait. Messze csillognak ezek a fehér rongyok s ezért még mint rongyok is szépek. Különös hűvös, halványlila párázat tölti el az egész vonulatot. Már lehelli az élet lehelletét s sejtelmes ígéretekkel csalogat magához. Ébred téli álmából, vagy talán már fel is ébredt, de még nyugodtan fekszik, még tele van rejtelmes álmai emlékeivel. Már moccan benne az élet, de a téli álmok ígérete még nem engedi, hogy megmozduljon s győzelmes hangját hallassa. Mozdulatlanságában is mutatja azonban a benne elrejtett erők nagyszerűségét. Milyen jó innen

a tetőről kinézni a messzi láthatárra! Itt minden nagyszerű, mert a teremtett világ szépsége és szabadsága vesz körül. Itt nincs semmi az emberi kicsinyességből, itt a távlatok méretének ítélete alatt elvész minden kisszerűség. Itt nincs semmi akadály tekintetünk előtt. Legfeljebb a látóerő korlátozottságát érezzük, hogy aztán új pillantással annál győzelmesebben lendüljünk nyugatra a Vlegyászáig, északra a Ciblesig és az Űnőkőig. Drága alkalom ez, amikor a szellem uralkodó

Napsütés a hegytetőn.

(Miklós Lajos felv.)

úri természete szóhoz jut, majd az Űristen teremtő hatalma előtt elnémul és elpihen, hogy öneréje az őserő forrásából megújuljon. Oh, milyen világosak ezek a távlatok a koratavaszi természetben! A levegő még tiszta, mert ritka, mert még nem sűrítette meg a közeli és távoli szelek köde és pora. Akármilyen ellenmondás is, de azt kell írnom, hogy a színek még hűvösek és tompák, egyszerűek és egybefolyók, de igazak és ígéretesek. Es olyan közel van most minden, még az is, ami a látóhatár legvégső szélén van. A természet most ismét közeledik az ember felé, hogy új csalódással megint elmeneküljön tőle.

Leszállunk a Plecska-völgybe; falatozunk s jót iszunk a Szent János-kútból. Azután ismét fel a Dumbrava gerincére, hogy pompás gerincvándorlás után térjünk vissza az öreg városba. A hanyatló nap különös megvilágításban mutatja az erdőt. Most látjuk, hogy mekkora foltokat képez a barkás fű, amint halvány zöldes-sárgás színben fénylik szemünkbe. Szemben a hegyoldalon már a som is sárgállik halványan. Ismét Aprily úti az ütemet, amint hazafelé tartunk:

*Selymét a barka
már kitakarta,
sárga virágját bontja a som.*

*Fut, fut az áram
a déli sugárban
s hőkken a hó a hideg havason.*

Tavaszy Sándor.

A Cibles télen.

Az idén a Ciblesen töltöttük a Szilvesztert és az újévet. A fáklyás, lámpafényes, sötét Szilveszter-délutánon sível és szánokkal indultunk a ház felé. A hold még nem bujt ki a fák közül. A lovak fáradtan párálanak a megerőltető úttól. A rohanó hegyipatak nincs jól befagyva. Gyakran kell a lovaknak átgázolniuk tíz ember ötnapi ételmével és cók-mókjával a félig befagyott vizen. Lábaik alatt betörnek a jég. A sízők sietnek segítségükre. Izgalmas menetelés. A holdnélküli homályban nem

A Cibles télen.

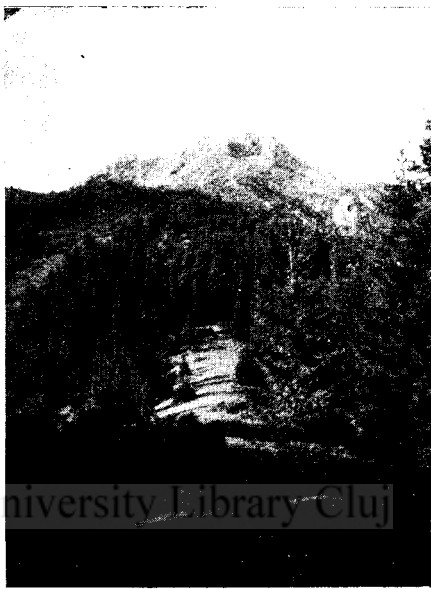
(A szerző felvétele.)

tudjuk, hogy mikor esik hirtelen lábunk alatt a talaj, vagy mikor kell kapaszkodnunk. Hosszú libasorban menetelünk. Kipróbált vezetőnk minden talajváltozást megérez és értesíti az utána jövőket. Az emberlánc továbbadja a telefonhírmondásokat. A leghátsók jól kitaposott úton könnyebben tájékozódhatnak. Néhányan mégis kidőlnek a sorból és a megterhelt szán tetejére kerülnek. Nem könnyű ez a vak botorkálás idegen, vad terepen.

A havas csúcsok alatti vadászházban már az előreküldött szállás-csináló különítmény vár jó meleg kályhával, teával és karácsonyfával. A tobozzal és vadlányhajjal díszített fenyőfa egész otthonossá varázsolja

nehány napra hajlékunkat. Nehány papiroslámpa és egy kis gramofon víg szilveszteri mulatságot teremt.

Időközben feljön a hold. Nem is lehet elképzelni hangulatosabb Szilvesztert, mint ott fenn a hegyek között a zuzmarától roskadó fenyők alatt hidegen szikrázó holdfényben, fejünk felett a komor Cibles-orommal. Csodaszép havas, ezüstös mesevilág. A tél tökéletes szépsége borítja a tájat s ragad el bennünket is hangulatos varázsával.

A Nagytisztás az Árcserrel.

(A szerző felvétele.)

Másnap reggel a havas erdő zuzmarától súlyos, földrehúzott ágai között zizegő porhóban friss nyomot ver vezetők. Utunkat szüntelen őz-, nyúl-, róka- és farkascsapások keresztezik. A meredek oldalon felfelé medve- és szarvasnyomokkal is találkozunk. Ugy látszik, mackók még nem veszik komolyan a telet.

A Juli-lyuk mellett haladunk el. Ez a félelmetes jelenség nem fagyasztja meg a vért a környék éneklő madaraiban, sőt még jókedvüket sem rontja el. Ahelyett, hogy kérlelhetetlen ellenségük, a gázforrás környékét messze elkerülnék, ott csoportosulnak a közeli fákon és a vidám téli napsütésben reggeli hangversenyt rendeznek.

Két csiz felelget egymásnak élesen pityegve, néha hosszú füttyel jelezve a nóta végét. Fenyőcinkék csipegő dallal valóságos tavaszi hangulatot keltve üdvözlük az újesztendőt. Rigók kurjongatnak és sármányok nevetgélnek, illetlenül zavarva a karének ünnepélyességét. Néha figyelemzetően beleszól a hangversenybe és csöndet int a kis fekete harkály, amint élesen kopog a karmesteri állványnak használt fatörzsön. A meggyvágó rosszalólag csóválja fejét és rövid méltatlankodó hangokat hallat.

A zöldikék a karzatközönséget képviselik. Folyton ide-oda fészkelődnek, nem találják helyüket s közben állandóan bőbeszédűen fecsegnek. Akkor hallgatnak csak el, amikor egy mátyás lép a színre és elég mulatságos hűséggel különböző, nagyobb madárművészek hangját utánozza. A végén olyan recsegést vág ki, mint a korhadt fűzfa a kerítések mellett. A vadgalamb erre olyan viharos kacagásba kezd, hogy párja alig tudja elcsitítani.

Közben rövid szünet áll be s mi megérkezünk a hegygerincre. Itt váratlanul végtelen kilátás tárul szemünk elé. A ködtengerben a magasabb hegyek úszni látszanak. A Lápos-völgyet, mely ott kezdődik a lábunk alatt, fehér köd takarja. Olyan vastagnak tetszik a köd, hogy szinte járnunk tudnánk rajta. Kristálytisztá, éles napsütésben haladunk tovább. Az otthonmaradottakat sajnáljuk; ők most ködbeburkoltan érik meg az újév reggelét. Boldog újévet! — mondjuk jó kedvvel egymásnak, s hamarosan bukfencet is vetünk akaratlanul a 10 centiméteres zuzmararéteggel borított finom porhóban. A bukfencek egyre gyakoribbak lesznek. Orrunkkal túrjuk a havat. Alaposan kimelegszünk. Levetjük felesleges ruhadarabjainkat. Szinte minden ruha feleslegessé válik. A nap erősen tűz. Kezdünk barnulni.

Felérünk az EKE-forráshoz. A pihenőnél étvágyunk nem ismer határt. Ezután valósággal tobzódhatunk a kitűnő terepen. Felrándulunk magasabb tetőkre, onnan még egy pillantást vetünk az Érhegységre és a Fägäraşi havasok csikjára, majd elképzeldhetetlen sebességgel síklunk le a gerincen a forrás felé. A léceket elragadja a hég. Lendületbe jönnek és lesíklás után még alaposan felvívznak a következő emelkedőre. Valóságos ingamozgást végzünk.

Délután néhány nehezebb tereprész után elérkezünk a hosszú tisztásokra. Itt kilométereket csúszhatunk a pompás terepen. Az erdőben tulajdonképpen vezet végig egy elég széles út, de a ledőltek fák, a kiálló törzsek és egyéb ág-bog miatt nem használhatjuk ki mindenütt a lejtőt. Sajnálkozva lépcsőzünk egy-egy jó lejtőn, mert az aljában keresztbenfekvő törzs miatt nem engedhetjük szabadjára a léceket. Ha egy kis takarítást végeznénk még könnyebben juthatnánk ott is jó síutakhoz, mint a braşoviak, akik a Nagykőhavason végig új utat építettek, hogy a tetőtől a völgyig egyfolytában csúszhassanak le. Itt lenné a vadászháznál kellene az alsó lejtőnkig egy síutat vágni és a Cibles versenyezhetne akármelyik jó síterepünkkel.

Másnap ismét feljövünk az alsó tisztásokra és legelőkre. Gyakorlónapot tartunk. A Hobán nevű lejtős rész és a Pintye-kútja alatti hegyhátak valóságos sí-paradicsomot jelentenek. Egymásután ereszkedünk és vágjuk ki könnyen az íveléseket és a nehéz krisztiánákat. Ugrunk és bukunk olyanokat, hogy ennek tízedrésze nyaktörés lehetne rossz terepen. Láncot képezünk, ívelünk és mindent kipróbálunk, amit ilyenkor szokás. Megállni nem lehet, mert a kis „vékony szél” azonnal bele-duruzsol a ruha nyílásain, vagy a kesztyű szövédéjén a kényesebb helyekre és azután már csak toporzékolással lehet kirázni nagynehezen a hóra.

A jól sikerült kirándulástól mindenki felvidul. Tíz emberünk négy nap alatt mindössze egy kisebb bokarándulást szerzett. Ennyi baleset

igazán nem sok a meglehetősen fárasztó terepen. Már pedig kiderítették, hogy a sí-balesetek legtöbbszörre a fáradtság egyenes következményei. Igaz, hogy közbe-közbe alaposan kipihentük magunkat. Olyan alvásokat és evéseket, azt hiszem, még nem látott a Cibles. Legfeljebb törzsven-dégei, a mackók versenyezhettek velünk. Akármilyen különösen is hangzik, de a három-négy nehéz sí-nap alatt fejenként legalább egy-egy kilót híztunk.

Egy esti lejövetelkor a Cibles hava vérvörösen izzott. A völgyek lent már homályba borultak, de a magas hófedte csúcsok vörösen vissza-hulló fényben küldték felénk a lenyugvó nap utolsó sugarait. A vörös fény behatolt a hegyhátak közé és különös színt kölcsönzött a komor havas erdőknek, a mély völgynek. Furcsa pír tükröződött mindenikünk arcán. Valóságos színpadi világitás az *Isteni színjáték*hoz. Ez az alpesi pír, vagy Alpenglühen néven ismert jelenség a svájci hegyeknek egyik legfőbb vonzó tüneménye. Ime, akaratlanul is Svájc mellé kell állítanunk tájaink szépségeit.

Az általános jókedvben megszületnek az év első Cibles-tréfái. Nagy bölcsen megállapítjuk, hogy a Ciblesnek kétoldali Árcsercsúcsgyulladásra van.* A hegy, úgy látszik, nem tartja meg az egészségügyi szabályokat, mert hamarosan a Hudin is megkapja a ragályos csúcshurutot. A betegség csúcspontját nem várjuk meg, mert időközben felfőtt a házban a forralt bor s félóra múlva kezdődik a házi mulatság.

Utolsó nap kis csapatunk még búcsúreggelit rendez; ez alkalommal Burkus kutya is félholtra eszi magát a maradékokból. A társaság síre kap és minden szemrevaló oldalt megmászva a völgy mentén Tőkésre érkezik. A kabátok és bokafájós barátunk a völgyben szánon követnek. Tökésen eszkimóknak maszkirozzuk magunkat és bebujunk a társas-gépkocsiba. Másnap reggel már mindenki munkába állhat.

Ilyen körülmények között a Cibles. Kedves, barátságos hegy, sok látnivalóval, nyáron rengeteg áfonyával, télen pompás síutakkal.

Viszontlátásra a Ciblesen nyáron!

ifj. Parádi Ferenc.

* A Cibles-tető hármas csúcsból áll; a középső a legmagasabb, az egyik szélső az „Árcser”. (Szerk.)

Sport- és turistafelszerelést

nagy választékban jutányosan szerezhet be

Schuszter Emilnél

Cluj

Piața Unirii

București

Calea Victoriei 32.

Sível az Ünökön.

(Folytatás.)*

Alattunk a fenyves rengeteg örökzöldjéből ki-ki kandikál a felső bányák épülete. Arrébb a borbereki és újradni völgyek bogárhátú házikói a küzdelmes életet juttatják eszünkbe. Pedig ott fenn, a fehér hegyek birodalmában, Isten közelségében olyan békés csend honol, olyan megelégedés járja át zakatoló szívünket, háborgó lelkünket, hogy érezzük: az ilyen ünnepi percek, az ilyen apró örömök adnak erőt, kitartást életünk egyformaságának elviseléséhez.

A csúcsig lévő 200 métert hátizsák és sítalp nélkül, hamar legyűrtük. Fent aztán északra is megnyílt a kilátás a Lengyelhon földét övező Erdős Kárpátok felé. Feltűnnek a bukovinai hegyek, míg délre a Transilvániát és a moldovai síkságot elválasztó borgói heglánc, a Mirosláva és a Henyul terpeszkedik.

Szótlán gyönyörködésünkben különös zajra figyelünk. Nézünk jobbra, nézünk balra, mindenütt csak a csillogó hómező. A zaj pedig egyre erősödik és valami suhogáshoz hasonlóan fejünk felett hallatszik. Feltékelve az azurkék égre, gyermeki örömmel kiáltjuk: „Gólyák! Tavasz!” Igen! Míg körülöttünk a mindent fagyosan borító, fehér szemfedőjű tél makacsul ragaszkodik szerzett jogaihoz, ádáz harcot víva a márciusi nap melegével, addig fejünk felett egy 25 főből álló gólyacsapat visszavonhatóanul jelzi a tavaszt.

Ki tudja, meddig néztünk volna az Ünökő csúcsáról az észak felé húzó, piroscsőrű madarak, az új tavasz első hírnökei után, ha egy hirtelen kerekedett szellő merengésünkből nem térít magunkhoz. Visszatérve elhagyott terheinkhez, válogatott befőtt-lakomát rendeztünk s aztán a síléceknek is hasznát véve, a már megpuhult hóban „egy szuszra” lesiklottunk az 1480 méteren fekvő S. K. V. menedékházig. Ez azonban árván és elhagyatottan, ajtóik, ablakok nélkül bámult ránk, a téli pihe-nésében megzavarókra.

Még egy darabig élvezhettük a sí-sport örömeit, de lennebb a hó már annyira puha volt, hogy léccel együtt derékig sülyedtünk és valósággal ki kellett egymást ásnunk a méteres hógödrökből.

Alkonytájban leérkeztünk Rodna=Nouă községbe. Itt a szállás ugyan nem volt olyan pompás, mint az előző éjszaka, de azért nógatás nélkül siklottunk át álmországba. Ott újra láttuk a rodnai hegyek királynőjét, amint ráborult a havasi szentivánéj. Reggel, amint az álom tovatűnt, ismét a fehér, komor valóság állt előttünk.

*Meghaltak az istenek:
Oberon és Titánia.
Csak Pán él, s Pán ott oly hideg.
Nem mulatós, tréfás nagyúr,
Komoly, komor ködben vonul
S az útja meredek,
A tündér seregek*

*Alusznak bedőlt bányamélyben.
Jánosbogár sem száll.
Ott nincs ma mámor,
Se holdfényvezényelte éji bál,
Nincs táncraperdítő borocska —
Csak pár halvány csillagocska
Virrasztja az Ünökő tetejét.***

Baczoni Géza.

* L. az 1937. évf. 1—2. sz. 3—5. l.-jén.

** Reményik Sándor költeménye: Szentivánéj a havason.

Beszélgetés az anyanyelvről.

Folyóiratunk fölvette munkatervébe a természetjárás (túristaság) nyelvének magyarosítását, illetőleg a benne előforduló idegen szavaknak, fordulatoknak magyarral való kicserélését, olyan mértékben, amilyenben ehetséges. Az új szerkesztőnek ez a terve természetes is, becslésre méltó is, hiszen egy néhány év óta az egész magyar nyelvterületen erős mozgalom indult meg a nyelvünkbe került szükségtelen idegen szavaknak, hibás szólásoknak és szerkezeteknek eltávolítására, egyszóval nyelvünk épségének helyreállítására. Illő tehát, hogy ebből a munkából mi, természetjárók is kivegyük a részünket.

Ilyenféle terv az én eszemet is megjárta volt, de más úton akartam idáig jutni. Már három évvel ezelőtt ígéretet tettem volt *dr. Ferenczi Sándornak*, az akkori szerkesztőnek, hogy cikket írok, melyben sorra veszem folyóiratunk nyelvében található magyartalanságokat, nyelvi hibákat; ezek között természetesen szavá tettem volna a fölöslegesen használt idegen szavakat is. Ígéretemet azonban nem tartottam meg; ezt most őszintén és töredelmesen megvallom. Ennek egyik oka a legtöbb emberrel veleszületett lustaságon kívül az volt, hogy nem szívesen érintek személyi érzékenységeket, amit a folyóirat cikkeinek ámbár csak nyelvi szempontú bírálata rendjén nehezen kerülhettem volna el. Talán a szerkesztőt is bántotta volna, a bírálat részben őt is érte volna, mert a közlésre hozzá juttatott kéziratoknak megvizsgálása és kijavítása az ő joga és kötelessége. De volt más okom is. Azt reméltem ugyanis, hogy az újonnan megindult nyelvtisztító mozgalom eljut a természetjáró testvérekhez és közöttük azokhoz is, akik folyóiratunkba írni szoktak, hiszen legelsősorban őket érdeki ez a dolog, ők tanulnak meg tisztább, jobb magyarsággal írni, tőlük tanul aztán az olvasók serege. Azt reméltem, hogy a nyelvhelyesség általános elveit így fogja mindenki megismerni és a súlyosabb hibákat így fogja mindenki levetkőzni, és nékem nem marad más, mint igazán csak a természetjárás műnyelvének megtisztítása.

A dolog nagyjából így is történt. Napilapjaink, folyóirataink nyelve észrevehetően gondosabb, tisztább, magyarebb, a beszélők nyelve sem olyan pongyola, mint volt ezelőtt, de korántsem tartunk ott, hogy fegyvereinket szög-re akaszthatnók, sőt az elért kisebb eredménynek mindnyájunkat arra kell sarkalnia, hogy fokozott erővel lássunk neki a gyomirtó munkának, mert ime látjuk, hogy a fáradság nem vész kárba. A mi szerkesztőnk azonban nem elégszik meg azzal, hogy na most fogjunk hozzá és takarítsuk ki a magunk házatáját, vegyük elő a természetjárás nélkülözhető idegen szavait és tegyük át a határon, megleszünk mi a magunkéval is (ahogyan én gondoltam), hanem azt kívánja, hogy kezdjük a munkát legelől.

Első föladatunk az, mondja a szerkesztő, hogy meggyőzzük természetjáró testvéreinket a nyelvtisztaság és nyelvhelyesség szükséges és üdvös voltáról. Hiába mondom én, hogy ezt nem kell magyarázni senkinek, ez olyan természetes és egyszerű, mint az egyszeregy, mert azt mondja ő, hogy de hány ember nem tudja az egyszeregyet; tessék csak nekifogni és magyarázni, mert — azt mondja — ez a mesterségem. Még tettem ugyan egy-két gyengébb ellenvetést, de aki azt hiszi, hogy végül

is én győztem, az nem ismeri szerkesztőnket. Hogy egészen őszinte legyek, be kell vallanom (úgy látszik, ma a vallomások napja van), hogy néki volt és van igaza.

A legtöbb ember annyira nem törődik anyanyelvével, mint ahogy nem gondol arra, mennyire fontos, helyesebben mennyire nélkülözhetetlen eleme az életnek a levegő. Mind a kettőbe, az anyanyelvbe is, a levegőbe is beleszületik az ember, fontosságát csak akkor veszi észre, ha valamilyen oknál fogva megromlik. Persze a hasonlat azért sántít (de azt mondják, nem is jó az olyan hasonlat, amelyik nem sántít), mert az erősen romlott levegőben az ember végre is elpusztul, a romlott nyelvben azonban egészen vidáman megél. Hanem fordítsunk egyet a párhuzamon és mondjuk azt, hogy ami az egyes embernek a levegő, vagyis megmaradásának első föltétele, az a nemzetnek a nyelv. Ha nyelvével elveszti, ha mással cseréli föl, elvesztette eredeti nemzetiségét. Jó példa erre a bolgárság. Származása szerint törökfajta nép, de ma a szláv népek közé tartozik, mert régi török-nyelvét, melyet ó-bolgárnak nevez a nyelvtudomány, szláv-bolgárral cserélte föl. A csere nem egyszerre ment végbe, egyik napról a másikra, hanem úgy, hogy lassanként mind több szláv szót vett át, a vele együtt élő, meghódolt szláv néptől, annyival fogyott az eredeti törökfajta szók száma, aztán keverék-nyelv lett belőle, míg idők folyamán többségben volt benne a szláv szó és szerkezet, vagyis nyelvet cserélt.

Ez a sors érhet minden olyan népet, amely másfajtájúakkal, másnyelvűekkel él együtt, még ha többségben van is, annál inkább akkor, ha kisebbségben van, mint mi. Ez a veszedelem ugyan még nem fenyeget bennünket, de a bajt nem szabad kicsinyelni; ma még csak kb. 300 román szót vegyítünk beszédünkbe (és ezenkívül hány más idegent!), egy-két évtized megsokszorozhatja ezt a számot és észrevétlenül válunk kevertnyelvűekké.

De nemcsak kis nemzetek óvják nyelvüket idegen befolyástól és nemcsak azok, amelyek más nyelvűekkel élnek úgyszólván egy fedél alatt, hanem a nyugati nagy nemzetek is, amelyeknek egyáltalában nincs mitől félniök; erre sarkalja őket önfenntartó ösztönük, bizonyos időszakokban pedig — mint éppen most is — erősebben megújuló nemzeti öntudatuk. Követendő példának csak a nagy német nemzetet említem, melytől a magyarság olyan sokat tanult (néha rosszat is, de mérhetetlenül több jót), bárcsak az anyanyelv rajongó szeretetében és szent megbecsülésében is jó tanítványnak mutatkoznék. A németeknek több évtizede főnnálló intézetük van, amelynek egyéb gondja és dolga nincs, mint a nyelv tisztaságára és világosságára fölügyelni. Figyelme és csaknem hivatalos hatásköre kiterjed minden németnyelvű írásműre, a törvény szövegétől kezdve az utolsó falragaszig, amelyen fogsépet vagy cipőkenőcsöt ajánlanak a járókelőknek. Ha pl. valamelyik gyár új árucikket akar bevezetni, megfogalmazza vásárlóihoz intézendő értesítését, felsorolja benne az árúnak óriási előnyeit más hasonló készítményekkel szemben stb., azután elküldi ehhez az intézethez, ez pedig *ingyen* megvizsgálja, hogy az írás nyelvtisztaság, nyelvhelyesség és világosság szempontjából megfelelő-e. A németeknek nem kell attól tartaniok, hogy idegen szavak ellepik nyelvüket, mégis odáig mennek a nyelvtisztítás terén, hogy a legáltalánosabb, minden nemzettel közös műszavakat is némettel cse-

rélték ki; a németnek a *telefon* (Fernsprecher), *automobil* (Kraftwagen), stb. megnevezésére saját szava van.

Ez így is van rendjén. És ha nekünk nincsen nyelvgondozó intézményünk, magunknak kell nyelvünk éber őreivé válnunk. Tanuljunk meg igazán magyarul, ismerjük meg a hibákat, hogy elkerülhessük őket, vigyázzunk a magunk beszédére és vigyázzunk egymás beszédére is, jóakarattal figyelmeztessük is egymást, ha vétünk a magyar nyelv szelleme ellen, ne vegyük zokon, ha valaki javít beszédünkön. Á mindenáron való okvetetlenkedéstől, a kákán csomó kereséstől azonban itt is tartózkodni kell, mert a túlzás, mint mindenütt, itt is többet árt, mint használ. Árt véle az ember a nyelv ügyének (aminek éppen az ellenkezőjét akarta), és árt saját magának.

A természetjárók azt szokták mondani, hogy ők jobb emberek, mint azok, akik szabad idejüket nem a természetben, hanem társaskörben, kávéházban, kocsmában töltik el. Azért jobbak, mert nemcsak atyafiságukat, embertársaikat szeretik, hanem az erdőt, mezőt, hegyet, a fát, virágot, sziklát is, Istennek minden alkotását. És mert a természetjárókat is ugyanaz az Isten teremtette, magukat is a természet egy részének, a nagy világ kicsiny szemének tekintik; nemcsak szeretnek minden élő és élettelen, hanem meg is becsülik, kímélik és óvják őket. Az igazi természetjárók. Ezért ragaszkodik a természetjáró szülőföldjéhez, amelyet olyan jól ismer, amelyhez gyermekkorának játéka, ifjúkorának ábrándjai, majd férfikorának tervei fűzik, ahová odaálmodja magát, ha távol van tőle.

Ha ez így van, pedig igazán így van, akkor a természetjárónak nyelvéhez még szívósabban kell ragaszkodnia, másoknál nagyobb buzgósággal kell tisztaságát megóvnia, fejlődését előmozdítania, mert a nyelv meg elválaszthatatlanabbul a miénk, mint a szülőföld. Erőszak vagy más külső körülmények elszakíthatnak apáink földjétől, máskor meg mértéktelen vágyak kergetnek el hazulról a délibábos idegenbe, nyelvünket azonban még akkor sem hagyhatjuk el, az levethetetlenül a miénk, azt sem ki-sajátítani, sem elidegeníteni nem lehet. Azt is mondhatnám, hogy a nyelv, amelyen gondolatainkat, érzelmeinket kifejezzük, örömünket és fájdalmunkat másokkal közöljük, az (*a stílus maga az ember szállóigének tágabb értelmezésével*) mi magunk vagyunk, a nyelv a mi legsajátosabb megkülönböztető vonásunk. Érdemes tehát a természetjárónak gondot viselnie anyanyelvére, mint saját magára, mint egyéniségének legfőbb ismertetőjélére.

Brüll Emánuel.

Az

Erdélyi Múzeum

ország részünk egyetlen magyar tudományos folyóirata.

Szerkeszti **dr. György Lajos.** Az **EME** kiadása.

Szerkesztőség: Cluj, str. I. G. Duca 10.

A Măguráról Călașelre.

A Rechătău községből kiinduló turista-utak méltán örvendenek közkedveltségnek városunk kirándulói előtt. A gilăui havasok legsebbei: a Dobrin, Măgura és a Someșul Rece felső folyása csábítják ide a természetjárót. Nekünk, a világháború utáni természetjárás híveinek, megmaradtak a puszta havasok, de az ott levő romok bizonyítják, hogy valamikor a hegymászó-kiránduló életen kívül vadászó és nyaraló élet is folyt.

1936 nyarának elején már másodszor sikerült egyesületünknek kirándulást rendezni a Măgurára. Míg az egy évvel azelőtti felfedező, addig a mostani rendes társaskirándulás volt.

Pünkösöd szombatján indultunk társas gépkocsival Gilăuig tizenketten, mind régi ekések. Terv szerint az nap csak az Olasztelepig gyalogoltunk volna, de a kellemes, enyhe időben közös akarattal tovább mentünk, mindvégig a Someșul Rece partján a Gilăutól 18 kilométerre fekvő Moara Caprici-ig. Itt a molnártól szép, tiszta szobát és vacsorára tejet meg tojást kaptunk. Ellátásunk és szállásunk tehát nagy-szerű volt.

Másnap reggel egy óra alatt Rechătăuba gyalogoltunk. Még mielőtt oda érnénk, elénk tárul a Dealul Mieilor, a tulajdonképeni măgurai hegyhát előhegye; ezt bal felől a Someșul rece, jobb felől a Rechătău patak övezi körül. E magas domb aljában terül el a mindjobban terjeszkedő Rechătău község csinos házaival. A korcsma falán a Touring Club útjelző táblái láthatók; ezekről megtudjuk, hogy Ghilău—Rechătău 22 km, Rechătău—Dobrin 9 km, Rechătău—Someșul Rece völgye—Măgura-ház 13 km (fehér-piros-fehér jelzés), Rechătău—Rechătău partja—Moara lui Șandru—Măgura-ház 14 km (fehér-kék-fehér jelzés), Rechătău—Bălești község 16 km (fehér-kék-fehér jelzés).

Sajnos, most egyik jelzett utat sem használhatjuk, mert a Touring Clubtól nyert értesülésünk szerint mindkét úton hetek óta folyik a hatalmas fenyőrönkök szállítása és sok helyen az út eltorlaszolódott, mert a sáros, nedves időben a múlt héten napokig nem lehetett dolgozni. Így tehát azt a rendes községi szekérutat használják, amely a Someșul Rece partja felől Rechătău község közepe táján indul ki. Ez az út a hegytetőig 7 kilométeren közel 600 métert emelkedik. A măgurai lakosok szekerein kívül, a jó havasi esők is alaposan rongálják; az út közepén évek alatt méteres árkok vágódtak be. Ezeken aztán csak úgy rohan az esővíz! Mindenütt egyenletes emelkedővel, gyakran sűrű lomblevelű fák árnyékában húzódik felfelé az út. Imitt-amott üdítő forrásvíz kínál enyhülést nekünk, fáradt hegymászóknak. Minél feljebb emelkedünk, a látáskör mind jobban és jobban tágul. Előttünk a Someșul Rece felső folyása (az itt még rohanó hegyi patak); valahol mellette vezet el a jelzés. Körülötte sötét, fenyves hegyhátak húzódnak. Ezek arra, déli irányban, a Dobrin környékén a legsűrűbbek. A Dobrin, mint mindig, most is bebizonyítja havasi mivoltát: sűrű, szürke fellegeket húz maga fölé, hogy ma is megkapja a napi esőporcióját és legyen mit leküldenie a Negruța és Dumitreasa patakjaival az itt alant futó folyócskának. Egyik társunk éppen ezért — ott helyben — a Dobrint nagyon találóan „vízhányó hegy”-nek nevezte el. Emelkedő útunk felénél találjuk a

Mägura-havas első hírnökét: egy terebélyes fenyőfát. Ennek árnyában jót pihenünk. Délelőtt 11 órára érünk fel a hegyhátra; innen még 7 km gyalogút van a menedékházig. Mindenütt a hegyélen vezet útunk. Odaérve előbb megcsodáljuk Mägura község szép iskolaépületét. Mögötte, a hegyháton terül el a község 8—10 km körzetben szerte-szét szort házikóival. Jó villásreggeli és jó pihenő után elindulva, délután $1\frac{1}{2}$ órakor megérkezünk az 1346 méter magasban álló menedékházhoz. Ez valaha kincstári erdőház volt, ma a „Casa Autonomă a Pădurilor Statului” tulajdona. Az emeleti 5 szobát a Touring Club bérlti.

Miután a menedékház előtti fenyves tisztásán elköltöttük ebédünket, a nyaralók nyomait keressük. Itt-ott még található egy-egy falmaradvány, beomlott pince, stb. Az „Erdély” 1907. évfolyamában olvasom, hogy városunkból sok neves embernek volt itt nyaralója. Nem csoda, hisz az üdítő fenyves-erdőn kívül oly tág körkép tárul szemünk elé, hogy alig lehet betelni vele. Kelet felé a Muntele Rece—Testes vonulatot és általában a Someșul Rece folyását körülölelő hegyvidéket, északra a Rechătău-patak balpartján levő Mărișel hegyhát elszórt házacskáit látjuk. Arra, nyugatabbra a Bihor-hegység egy része, de főleg a Vlădeasă 1848 m. magas, széles háta emelkedik; délfelé a dobrini vonulatok zeg-zúgos tömegét, a sűrű, fekete fenyőerdőket, itt-ott a tetején tisztásokkal láthatni.

Naplemente előtt felsétálunk a Mägura közeli két csúcsára; ezeket a térkép Chicera Comorii-nak (1476 m.) és Chicera Taicului-nak (1453 m.) jelzi. Sajnos, mindkettőt majdnem teljesen kiirtották. Általában a Mägura egész nyugati erdős oldalát annyira elpusztították, hogy hatalmas erdőiből csak az alacsony fenyőcsonkok maradtak meg. A két csúcs között széles szekérút visz a messzeségbe. Ez alatt az egy nap alatt Albacra, Câmpenibe lehet jutni. Megannyi új kirándulási terv születik a sok nézdelődésből. Nyugatra látjuk a közeli Dobruș-havast és a rajta levő dobruși erdőházat. Hiába áll ott, mert már nem lehetne benne aludni, olyan elhanyagolt állapotban van.

Harmadnap reggel hétkor indulunk tovább. Most már a kék-fehér-kék jelzés mentén haladunk. Az út kisebb kanyarodókkal visz le nyugat felé a Rechătău-patakhöz; itt van a térképen is jelzett Șaneru-malom. Mellette az egyetlen híd, amelyen átlépve, most emelkedő út következik ismét 1300 m. magasságig, ahol már a Mărișel-él nyulványát képező gerincen vagyunk. Ennek tulsó felén szép nagy tisztás: a fântânele tisztása; itt jeltelen sírban alussza örök álmát Vasváry Pál.

Ezen túl erős lejtőn most már a Someșul Cald felé közeledünk a 3 km-re fekvő Bălcești, az egykori Jósikafalva felé. Már messziről elénk tárul az 1912-ben épült festői Urmánczy-kastély karcsú tornya. Sajnos, a forradalomkor ez is tönkrement. A benne való járás meg lehetőszen veszélyes, mert soha sem tudhatja az ember, mikor omlik be egy-egy menyezet, vagy mikor dől rá egy-egy fal. Körüljárjuk a kastély környékét, majd a rövid, de sűrű záporosó elől a községi vendéglőbe menekülünk be. Ezután utolsó emelkedőnkre, az 1106 méteres vízvázasztó tetejére megyünk fel. Innen ismét elragadó a kilátás. Mögöttünk a kedves fekvésű Bălcești község és a Someșul Cald kanyargós völgye, mellette az újonnan épített út, aztán a folyó, amint part nélkül egy szűk sziklaszorosba siet Lăpuștești felé. Keletre a Someșul Cald bal-

partját képező hosszú, gyepes hegytető, nyugatra a szép hihori havasok, a nagyhatú Vlădeasával és a Nimoiasával, míg északra útunk utolsó szakasza, a Călăţel község felé vivő, 16 km hosszú erdei szekérút egy része látszik. Eleinte ritkán fenyőfák, majd mind sűrűbb és sűrűbb erdőrészeket következnek, míg leérünk a szűk völgybe, a kedves csobogású Călăţel-patak mellé. Közel a községhez a partot több emeletnyi magasságban hatalmas fenyőkoszorúzza domboldalak szegélyezik, mintha legalább is a Kárpátok valamelyik völgyén jönnénk le és nem a szelíd, alig 1000 métert meghaladó Bălceşti-i hegyekről.

Míg vonatunk indulására várakozunk az állomáson, jó pihenőben és vacsorában van részünk. Közben még egyszer elmeséljük, szinte-szinte újra végigéljük a kellemes séta-vándorlás részleteit. Vonatunk csak éjfél tájt indul velünk hazafelé. Már hajnallik, mikor az oszladozó sűrűségéből kibontakozik a város. Itthon vagyunk!

Czirják Károly.

Egyesületi élet.

Dr. Tavasz Sándort egyesületünk első alelnökét nevenapja alkalmával meleg ünneplésben részesítették. Március 11-én egyesületünk központjának tagjai közül mintegy hatvanan gyűltek össze a Társadalom helyiségeiben, hogy üdvözljék őt úgy is, mint újonnan megválasztott református püspökhelyettes-főjegyzőt. Az EKE részéről *dr. Gergely Endre*, az EME részéről *dr. Rajka László* üdvözölte az ünnepeit, *dr. Roska Márton* pedig alelnökünk jelenlevő feleségét köszöntötte fel. *Tavasz Sándor* közvetlen beszédben köszöntö meg az ünnepeltetést és kijelentette, hogy ő minden megtiszteltetés ellenére is éppen olyan egyszerű és lelkes természetjáró marad, mint volt eddig. Igazi, családi hangulatban töltötték el az ott megjelentek az estét, és kívántak még távozóban is erőt az ünnepeltnek az új munkaköre betöltéséhez.

Választmányi gyűlés. A központ május 7-én este 7 órakor az egyesület helyiségében választmányi ülést tart; ennek egyetlen tárgya: a közgyűlés előkészítése. Kérjük a választmányi tagok szíves megjelenését.

A központ természetjáró szakosztálya elhatározta, hogy népünk megismerése érdekében néprajzi kirándulásokat rendez városunk környékének néprajzi szempontból érdekesebb falvaiba. A városi ember ugyanis bármennyire is hangoztatja a faluval, a néppel való közösségét, a valóságban teljesen távoliak azok a kérdések, melyek a falu életét érintik. Bár kétségtelen, hogy az egy napos futó kirándulás nem elégséges és nem megfelelő alkalom a kérdések megismerésére, de mégis legalább apró, ünnepi mozzanatokot lehet el a vasárnapi kiránduló is abból az életből, amelynek hétköznapi bizonyos tekintetben a miénknél terheesebbek, nehezebbek. A szakosztály úgy látta, hogy a kirándulásokból egyesületünknek és különösen éppen az újból berendezendő néprajzi múzeumnak is kézzelfogható hasznot kell húznia. Ezért elhatározta, hogy a néprajzi kirándulásra menő csoport mindig egy, a néprajzi kérdésekben tájékozott vezetővel indul el a kirándulásra és ennek szakszerű vezetésével tájékozódik a falu néprajzi

kérdéseiben. A csoportnak fényképező tagot is kell vinnie, hogy ez ott, a helyszínen néprajzi felvételeket készíthessen. Kívánatosnak tartja a szakosztály azt is, hogy minden ilyen kirándulás alkalmával egy, esetleg több néprajzi tárgyat is szerezzon a kiránduló csoport a néprajzi múzeum számára. A központi természetjáró szakosztály e határozatát melegen ajánljuk vidéki osztályaink figyelmébe. Szép volna, ha egyesületünk tagjainak legalább egy-egy napja a nemzet-réteggel való testvéri érintkezésben telnék el, amely országrészünk magyarságának legtekintélyesebb hányadát teszi. Így egyesületünk is közelebb jutna eszményi céljához, országunk és a benne lakó nép igazi megismeréséhez.

Egyesületünk dej-i osztálya f. év március 18-án gyűlésezett. Az összejövetel egyedüli célja az volt, hogy az ottani, néhány évvel ezelőtti rövid fellángolás után elkeselyesedett, eljelentéktelenedett egyesületi élet újraélesztéséről tárgyaljanak. Helyes önismerettel állapította meg az osztály, hogy az egyesületi élet hanyatlása a tagok életkörülményeinek változásán kívül az általánosnak mondható közönytel is magyarázható. E gyűlés számbavette azokat, akikre az ezutáni munkában számíthatnak. A huszonhét jelenlevő tag elhatározta, hogy mindenik igyekezni fog a taglétszámot növelni és lelkesen, komolyan folytatja az eredetileg szépen megindult természetjáró munkásságot. Bár tudják -- olvassuk a jelentésben --, hogy az a réteg, amelyből az egyesület tagjai toborozhatók, elszegényedett, kisebbségi sorban élő emberekből áll, mégis reménykedve, kitartással dolgoznak addig, míg a bizalom és megértés idejét ismét elérjük. Az újjászervezkedő osztály elnökének, *Knizsek Károly*-nak jelentéséből egyesületünk minden osztálya és minden testvéregyesület számára

figyelemreméltó intést olvashatunk: Természetjárók azok, akik ha a Termelő nagyszerű természetében találkoznak, nem tesznek különbséget, hogy ki milyen fajhoz tartozik. Megismerik egymást, mert itt a megismerés minden korlátozás nélkül lehetséges. Azért kell a természetjárás ügyét felkarolnunk, azért kell az EKE közös nagy ügye érdekében dolgoznunk, mert ha a megértést fokról-fokra előbbre vihetjük, saját emberi sorunkat is előbbre visszük. Az igazi természetjárás eszményeire törekvő természetjáró benső örömmel olvashatja az újjászervezkedés hírével együtt ezt a szép, emelkedett szellemű figyelmeztetést. A szerkesztőnek meg éppen különös örömet jelentenek ezek a sorok, melyek ilyen üzenetet hoznak. Üzenetet abból a városból, melynek hegyeit és völgyeit a gyermek- és ifjúkor gondtalanabb éiben ugyanilyen, bár öntudatlan vallott eszményekért hevülve járta, mint szinte-szinte mindennapos kiránduló.

A banati osztály közgyűlése. Március 10-én tartotta évi közgyűlését bányai osztályunk igen nagy érdeklődés mellett. A tárgysorozatot *Vajda Ernő* elnöki megnyitója vezette be, majd *Somolik Tőhötöm* részletes titkári beszámolója következett. Ebből érezhető volt, hogy az osztály igazi természetjáró szellemben, szívvel, lélekkel dolgozott nemes céljaink érdekében. A pénztári és az ellenőri jelentés után az új tisztikar megválasztására került sor. *Baczoni Géza*, központi megbízott olvasta fel a jelölőlistát; ezt a közgyűlés egyhangú lelkesedéssel fogadta el. Elnökké ismét *Vajda Ernő*t választották, a titkári teendőket pedig továbbra is a fáradhatatlan *Somolik Tőhötömre* bízta. A központ kiküldötte keresetlen, őszinte szavakkal üdvözölte *Vajda* elnököt meg az új tisztikart. Az elnök meleg szeretettel köszönte meg az üdvözlést és kérte a tagokat, hogy a természet-

járás hivatását továbbra is hűségesen szolgálják a Kárpát-Egyesület lobogója alatt.

Köszgyűlés után „Hegyeink királya” címen *Baczoni Géza* tartott vetített-kepes előadást.

Május 16—17-ére a Meziádi cseppkőbarlangnál a banati és az aradi osztályainkkal közös kirándulás keretében találkozót tervezünk. Erre felhívjuk valamennyi tagozatunk fi-

gyelmét, kérve őket, hogy azon lehetőség szerint igyekezzenek résztvenni. Az előkészítést *Somolik Tóhötöm* (Timișoara) és *Baczoni Géza* (Cluj) végzi.

Tátrai kirándulás. A Kárpát-Egyesület központi természetjáró osztálya ez év júliusában egy szép kirándulást tervez a Magas Tátrába. Részletes útitervet következő számunkban adunk.

H í r e k .

CFR vasúti kedvezmény.

5 tag együttes utazása esetén érvényes, 50 százalékos, I-ső osztályú igazolványok kiállításához szükséges: a) 150 lejes utadóbélyeg, b) 1 drb 6x9-es fehér alapon arckép, c) 50 lej igazolvány- és portóköltés. A régi igazolványok láttamozásához egy-egy negyed évre 40 lejes utadóbélyeg szükséges. Mind az új CFR. igazolványt, mind a régiéket láttamozását és az ÉKE arcképes igazolványát a központi, illetőleg a vidéki titkárság adja ki a tagdíjukkal hátralékban nem levő tagok részére.

Az EKE menedékházaiban

a tagok a kedvezményeiket, csakis az arcképes EKE-igazolvány felmutatása ellenében élvezhetik. (Nyugta-szelvények az elmúlt évnegyedre beragasztandók.) Ezen rendelkezés vonatkozik mind a központi, mind a vidéki osztályok tagjaira, valamint a vidéki osztályok menedékházaira is.

Síverseny. Húsvét vasárnapján a C. T. B. (Clubul Turistic Bănăţean Caransebeş) slalom-versenyt rendezett a Muntele Mic-en. A népes mezőnyű verseny eredményei a következők: *Felnöttek:* 1. *Dobosin* C. T. B. 2. *Bobonca* C. T. B. 3. *Bing Antal*. *Ifjúsági versenyzők:* 1. *Fleischer* C. T. B. 2. *Neumann E.* 3. *Forgács* C. T. B. *Hölgyek:* *Andrei Lucia* C. T. B. 2.

Kornis. — A versenyt nagyzerű pályán, frissen esett hóban, mintegy 300 vendég jelenlétében tartották meg. A rendezésért *Andrei* mérnököt meg *Cozmat* illeti dicséret.

Első segély címen *dr. Koleszár László*-nak a Múzeum Egyesület Orvostudományi Szakosztálya kiadásában egy természetjárók számára is jól használható tájékoztatója jelent meg. A kis alakú, zsebben is könnyen hordható kötetecske ára 12 lej. Kapható a központi titkárságnál.

Fényképkiallítás. A caransebeşi C. T. B. (Clubul Turistic Bănăţean) nagyszerű fényképkiallítást rendezett; ezen nemcsak műkedvelők, de hivatásos fényképészek is résztvettek. Így többek között *Fischer József*, sibiui fényképész kiállított képei régi, elismert tudását igazolták. Igen szép anyaggal szerepelt *Andrei* mérnök, az egyesület népszerű vezetőségi tagja is. Felvételei az igazi természetjáró megfigyelései és a tárgyak megválasztása nagy jártasságának bizonyítékai.

Apró hírek. Megjelent *Székely Géza* szerkesztésében (Braşov) a Nagy-kőhavas leírása, térkép-melléklettel. Kapható a központi titkárságnál. Ára helyben 90 lej, vidékre portóköltéssel 100 lej.

Az 1936-ban megjelent «Transzilvánia» folyóirat hiányzó számaát kérje a központi titkárságtól. Cluj, Strada Brațianu 24.

Tagjaink vásároljanak a folyóiratunkban hirdetőktől és vásárlásaik alkalmával hivatkozzanak az EKÉ-re!

A *Tur dai hasadék*-ről tejedelmes tanulmányt ír külön magyar és külön román nyelven *Nyárády E. Gyula*. A könyv a hasadék részletes ismertetését adja. Mintegy 90 kép és egy 1 : 5000-es térkép segíti elő az olvasót a hasadék föld- és természetrajzi megismerésében.

Szerkesztői üzenetek.

A régi és az új. Most, amikor folyóiratunk szerkesztését az eddigi szerkesztő kezéből új szerkesztő veszi át, nem teheti, hogy e tényt néhány megjegyzéssel ne kísérelje. Mindenek előtt őszinte sajnálatát kell kifejeznie, hogy a külső körülmények alakulása folytán *dr. Tulogy János*-nak a szerkesztéstől meg kellett válnia. Az elnökség hiába tartóztatta a régi szerkesztőt, ő elhatározásában hajthatatlan maradt. A lemondás a folyóirat szerkesztőségéből olyan szerkesztőt kapcsolt ki, aki maga évek hosszú sora óta a legőszintebben vallotta és gyakorolta a természetjárás eszményeit. Csendesen, áhítatosan járta ő a honi meg a külföldi hegyeket és terjesztette előadásban, meg írásban is azokat az eszméket, amelyeknek minden igazi természetjáró irányítóinak kell lenniök. Az új szerkesztő örülne, ha ez eszmék hirdetésében, a régi szerkesztő nyomdokain haladva, folyóiratunk hasábjain minél több munkatárs szegődne mellé. Szeretné, ha e folyóirat lapjai valóban festvéni találkozóhelye lenne nemcsak egyesületünk, de minden hasonló eszmékért küzdő egyesület tagjai számára. Csak *ennyi* és egyben ilyen *nagytakaró* az a munkaterv, amelyet hála képen az egyesület elnökségének nyújt a megtisztelő megbízatásért.

A szerkesztés munkájának megkönnyítése céljából a szerkesztő a következőkre figyelmezteti az igen tisztelt munkatársakat: 1. Nagy sorközzel, a papírlap egyik oldalára és lehetőleg géppel írott cikke-

ket kér. 2. A közlésre szánt cikk legnagyobb terjedelme 3 lap. 3. Képmellékletek nélkül csakis világos és éles körvonalú fényképek küldendők. 4. A szerkesztőség sem kéziratot, sem fényképet nem küld vissza.

Kérjük a központ, a vidéki osztályok és a többi természetjáró egyesületek tagjait, hogy a saját körükben folyó egyesületi életéről hosszabb-rövidebb tudósítást küldjenek a szerkesztőségnek. Szívesen adunk helyet bármiféle, a természetjárással kapcsolatos híreknek. Sőt egyenesen az a célunk, hogy a természetjáró egyesületek eddigi laza kapcsolatát — amennyire lehet — folyóiratunkon keresztül minél erősebbé tegyék. E cél természetesen adódik abból az életelvből, amelyet egyik vidéki osztályunk újjászerveződése kapcsán már előbb kifejtettünk.

„Beszélgetés az anyanyelvről” című cikkünk megjelenésekor kérjük a természetjáró tagtársakat, hogy e nyelvünk fejlődése szempontjából igen jelentős kérdés mellett ne menjenek el mosolyogva, hanem vessenek komolyan számot a cikkirő figyelmeztető fejtegetésével. A szerkesztőség szívesen fogad erre a kérdésre vonatkozó tanácsokat és készségesen ad ilyen természetű felvilágosításokat.

A folyóirat szellemi részére vonatkozó küldemények és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások a szerkesztőséghez (Cluj, Str. Brățianu 24.) címzendők.